

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce: I. S.,** zastoupeného JUDr. Peterem Andrisem, advokátem se sídlem Praha 7, Strojnická 11, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 3. 2004 č. j. 59 Az 68/2003 – 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Peteru Andrisovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 1. 3. 2004 č. j. 59 Az 68/2003 - 18 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2003 č. j. OAM-5510/VL-15-08-2003, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že provedené dokazování

jednoznačně svědčí o tom, že žalobce neopustil Ukrajinu z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Žalobce sám jako jediný důvod uvedl tu skutečnost, že opustil svou vlast z důvodu nepříznivé ekonomické situace a ve snaze legalizovat zde svůj pobyt, aby se vyhnul rozhodnutí o správním vyhoštění, jde o důvody nerozhodné z hlediska řízení o udělení azylu. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce o udělení azylu v České republice. Z hlediska výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v souvislosti s ustanovením § 12 téhož zákona se krajský soud plně ztotožnil s názorem vysloveným žalovaným v napadeném rozhodnutí a shrnul, že důvody tvrzené žalobcem nejsou podřaditelné pod žádný důvod uvedený v § 12 zákona o azylu a jeho žádost o udělení azylu je zjevně nedůvodná.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které uplatňuje důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že krajský soud posoudil předmětnou věci v rozporu s platným právním řádem, a to zejména v rozporu se zákonem o azylu, stejně jako žalovaný. Stěžovatel se chce v České republice zdržovat s ohledem na politickou situaci na Ukrajině, která mu neumožňuje uplatnit se společensko-politicky, přičemž tyto důvody determinují současně ekonomickou situaci, protože on ve vlasti v důsledku svého odlišného politického přesvědčení nemůže najít práci a tímto se cítí být politicky diskriminován. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 19. 10. 2003 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že Ukrajinu opustil kvůli nedostatku pracovních příležitostí. Protože stěžovatel ve vlasti nebyl schopen si zajistit zaměstnání, rozhodl se odcestovat za prací do České republiky. V České republice se zdržuje od roku 1999, chce zde nadále pobývat a pracovat. Stěžovatel dále uvedl, že o udělení azylu žádá kvůli legalizaci pobytu, neboť obdržel správní vyhoštění. Stěžovatel nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, v případě návratu do vlasti se ničeho neobával, ale vrátit se nechtěl. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 24. 10. 2003 stěžovatel podrobněji popsal ekonomické potíže, které ho provázely na Ukrajině. Uvedl také, že v České republice po ukončení platnosti víza nelegálně pobýval a pracoval, že se státními orgány na Ukrajině neměl žádné problémy, a že se obává nepříjemností, které by mohl mít po návratu do vlasti, jelikož zde žádal o azyl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně

nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 téhož zákona.

Námitka stěžovatele, že krajský soud (stejně jako žalovaný) posoudil předmětnou věc v rozporu s právním řádem, zejména zákonem o azylu, se ukazuje neopodstatněnou. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelem, lze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatel ve státě původu musel důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel jako důvody pro udělení azylu uváděl toliko ekonomické potíže plynoucí z nemožnosti nalézt na Ukrajině zaměstnání, snahu pracovat v České republice a legalizovat si zde pobyt, tedy důvody, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a krajský soud správně projevil s jeho postupem souhlas. Nejvyšší správní soud se s přijatým právním názorem ve věci ztotožňuje a neshledal důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

V kasační stížnosti stěžovatel dále namítá důvody podání kasační stížnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pod písmeny b) až d), které však nejsou jakkoliv blíže specifikovány. Nejvyšší správní soud má, po přezkoumání napadeného rozsudku a provedeného řízení ve věci, za to, že nedošlo k naplnění žádného z těchto stěžovatelem uplatněných zákonných důvodů podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností je námitka stěžovatele uplatněná až v kasační stížnosti, že se chce v České republice zdržovat s ohledem na politickou situaci na Ukrajině, která mu neumožňuje uplatnit se společensko-politicky, přičemž tyto důvody determinují současně ekonomickou situaci, protože on ve vlasti v důsledku svého odlišného politického přesvědčení nemůže najít práci a tímto se cítí být politicky diskriminován. Jelikož stěžovatel citované skutečnosti neuvedl v rámci správního řízení o udělení azylu ani v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku krajského soudu, nemůže se jimi Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s.. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl

ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě ustanovil stěžovateli zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění] a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Petera Andrise do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu